

גם, כי יתכן שהיו לרוצח כפפות שאיש לא מצאן, או שטביעות ה' אצבע נימחו בעת שהאקדה נתחב לתוך חגורתו של הרוצח. עדים אחדים ראו את הרוצח מכניס משהו, כנראה אקדה, לתוך החגור, רה, מייד אחרי רצח מליח.

גם בית-המישפט הנוכחי לא סטה מקביעה זו: „אי מציאת טביעת אצבע היא ממצא נייטי-ראלי“, אמר השופט וינוגרד, „ר אין להסיק מתוכו דבר על זהות הרוצח. אין לי ידיעה שיפוטית, כי בכל מיקרה ישאיר אדם טביע עות אצבע.“ הוסיף בית-המישפט. „הדבר תלוי בהרבה גורמים, כמו שומן או לחות, מזג-אוויר ו' מצב החפץ. יתכן שתנאי הלחות ששררו, או טללי הבוקר, פעלו למחיקת הטביעות מעל האקדה.“

בית-המישפט התרשם לטובה מעדותו של אהרון ברגמן, המומד בדבר נקיון האקדה פתחו את ה' חה הבאליסטי, שמילותיו הקצרות מישפט החוזר, ברגמן לא בדק בזמנו את האקדה לבירור נקינותו, והוא עשה רק בדיקה שטחית ב' הצצה אל מול האור, וכך נראה פלגלית, ולכן אין בדיקתו קביעה סופית לנקיון הקנה מפיה. „ברג' מן נראה לי נבוך שבגלל ההערה שלו נגרם מישפט חוזר. הוא נראה בעיני עד אמין, ולא הייתי מצ' טרף לביקורת שהעביר עליו ה'

פנמי"ים מאסר-נוולס!

כליל את טענות הסניגור כי מיס' דר הוזהוי היה פגום. בית-המישפט פט העיף מבט, לפי בקשת הסניגור, בארבעה אנשים שהשתתפו לפני 11 שנה במיסדר הוזהוי, „אומנם אחד מהם שמן מאוד ה' יום, אך אין לדעת כיצד נראה אז... וכל הארבעה הם בני העדה האשכנזית... אולם מתוך תישעה המשתתפים במיסדר, היו לפחות ארבעה בני עדות המיוחסות.“ בית-המישפט הסתמך גם על עדותו של עורך-הדין דרור מקרין, שהיה אז סניגורו של אבו. הוא העיד כי דאג לבחור את הדומים ביותר בין המשתתפים, כדי לעמוד במיסדר הוזהוי. הוא הקפיד עד כדי כך שהחליף עם אבו את מכנסיו, כדי שזה לא יבלוט במיסדר הוזהוי.

מליח ליד מיספרת פיגארו ברחוב הירקון, ומשם בעזרת החיילים ה' רודפים, עד בית מס' 5 ברחוב חברון, שם נתפס אבו. „האמון שאני נותן בעדי-הראיה הוא איתן, ואפשר לקבוע כי הנא' שם הוא שירה בשני הקורבנות.“ קבע השופט. הוא התעכב על מיס' דר הוזהוי שנערך לאבו, ודחה

פט, „כל אלה מישקלם אינו גדול. יתכן שהרוצח הוציא את האקדה ממקום מתבוא שבו היה מאוכסן, מגורו.“ לעומת זאת העדיף בית-המישפט ראיות מוצקות של עדי-הראיה שעקבו אחרי הרוצח מרגע היריה הראשונה 'בעזרא מיורח, בפנינת הרחובות אלנבי והירקון, דרך היריה הנוספת בחזהו של

שירה זה לא מכבר, נראה להם בהצצה לעבר האור, נקי ומבריק לחלוטין. ואילו קנה של אקדה ישן שלא ירה זמן רב נראה עמום ומלוכלך. עיניהם של השופטים לא הבחינו בכל סימן פיה בקנה אק' דח מתוכו נורו יריות אחדות. גם עניין הגריו והצינה שזוה בקושי לא שיכנעו את בית-המיש'

בשיא לנדוי, קבע בית-המישפט. התובע, עוזי שרטר, עשה מע' שה מחוכם ביותר. הוא ביקש מ' עדי-התביעה ריצ'רד פטלוק, ה' מומחה הבאליסטי של המישטרה כיום, להראות לשופטים קנה-אק' דח כדי שיתרשמו כמו עיניהם כיצד נראה קנה אחרי ירי. השופ' טים הציצו ושוכנעו. קנה-אקדה

בית-המישפט גם סמך על עדי-תם של עדי הראייה כי מלבדם, מלבד הרוצח והקורבנות, לא היה אדם נוסף בשטח. לכן לא היתה אפשרות לטעות בויהוי האשמה.

בית-המישפט דחה בתקיפות את נסיונם של הסניגורים להטיל את אשמת הרצח בכיונם של אנשים שונים שהיו ידועים כעבריינים. „בהזדמנויות שונות זרק הסניגור לחלל שמות עבריינים שהיו צרי' כים להיות לשופטים כעין תזכורת. ציפינו לשווא שתוגשנה לפנינו ראיות לכך. רק לקהל ולאמצעי-התיקשורת היו שמות אלה סקופ עיתונאי, לא היה בהם כל רלוונ' טיות למישפט.“ בכך דחה בית-המישפט את האיזכורים של ישרי אל ושמרון דנוך, של יוסף סחה ויוסף מיורחי (יוסקאי).

וכך נקבע סופית בבית-המישפט כי סלומון אבו הוא אשר רצח את מיורחי ומליח. אפילו עירעור על פסק-דין זה, כפי שהבטיחו הסניגורים, אינו דבר שבשגרה. בניגוד לעירעור במקרה של הרשעה רגילה ברצח, יש צורך ברשות מיוחדת כדי לערער על פסק-דין במישפט חוזר, ובית-המישפט ה' עליון הוא החייב להחליט על כך. **אילנה ארזן**

פרופסור ליבאי טיפל בשנים האחרונות בשני מקרי תניגה. ב' מקרה הראשון, של פנחס צבג, נמצאו ראיות חדשות באשר ל' עדות רופא בעניין בדיקות דם שהכריעו במישפט. יתכן שהיה מקום לפתוח בהליך של מישפט חוזר, אולם הסניגור העדיף לה' ביא את החומר החדש לפני היר' עץ המישפטי לממשלה, לצרף אותו לבקשת החנינה לנשיא, ו' צבג אמנם זכה בחנינה המיוחדת אחרי תשע שנות מאסר.

המיקרה המפורסם יותר הוא זה של עמוס אוריון. גם הוא צעק מרגע מעצרו כי הוא חף מפשע וביקש מישפט חוזר. כאשר נכנס פרופסור ליבאי לתמונה ומצא בעזרת המישטרה ראיות חדשות שהטילו צל על חלקים מפסק-הדין הראשון, שיכנע את האסיר לווטר בינתיים על הגשת מישפט חוזר, והשיג עבורו חנינה אחרי שמונה שנות מאסר.

„רק אם יש ראיות מכריעות, המגלות מי היה הרוצח האמיתי, כדאי להתעקש על מישפט חוזר ולוותר על בקשת חנינה.“ אמר ליבאי. לדעתו, יש מגיעה פסיכ' לוגית סמויה בכל מישפט חוזר. המערכת השיפוטית אינה ששה לבטל פסק-דין ולהודות כי שג' תה. ולכן קשה מאוד להצליח ב' הליך של מישפט חוזר.

פרופסור ליבאי, המייצג כיום את שאול מרקוס בעירעור, אינו רוצה להתייחס לעניינו של עמוס ברנס, אולם המסקנות הן ברורות גם לגביו.

מישפט חוזר!

מים לבקשה את התמיהות שהת' הראיות החדשות, היה זוכה בהני' ונידון שנית למאסר-עולם, סיכור-עוררו בפסק-הדין המקורי לאור נה. כיום, אחרי שהורשע מחדש ייו לחנינה קלושים עוד יותר.

נרצח אוריון שוכנע לוותר

אסיר ברנס המסקנות ברורות